

[P. N. Petersen (Rølle).]

anvendt. Sådan har det jo været hidtil, men ved gennemførelsen af dette lovforslag bliver denne uret fjernet.

Derimod føler jeg mig ikke helt overbevist om det hensigtsmæssige i lovens § 4, stk. 1, pkt. 1, hvor der tales om dem, der mister deres valgret ved åbenlyst at fornægte kristentroen og derved stille sig i modsætning til folkekirken. Det er i og for sig ikke, fordi jeg er fremmed for den tankegang, der ligger bag ved denne affattelse, men jeg frygter for, at den kan give anledning til visse misforståelser og utidig kætterjagt. Hvem skal afgøre, og hvordan skal det afgøres, at en sådan fornægtelse har fundet sted? Jeg tror, man uden skade kunne have strøget dette punkt i loven, da man jo må gå ud fra, at vedkommende ikke ville stå i folkekirken og betale sin kirkeskat, hvis han fornægtede den kristne tro. Jeg agter ikke at stille noget ændringsforslag i så henseende, men jeg vil bede den højtærede kirkeminister om at være opmærksom på dette forhold ved lovens administration.

Så er det jo noget nyt, at valgretsalderen er sat til 23 år. Jeg finder ikke anledning til at falde i henrykkelse af den grund, da det jo er et led i den storpolitiske aftale, der efter sigende skal bane vejen for den nye grundlov. Jeg nævner bare dette forhold.

Endvidere er det med interesse, jeg har lagt mærke til forskellige forhold, som folketingsudvalget har drøftet med den højtærede kirkeminister, der har lovet at tage disse spørgsmål op til velvillig overvejelse, f. eks. kommunernes overtagelse af kirkegårdsudgifterne, hvad der er meget, der taler for. Man har også drøftet valgmenighedernes og sognebåndsløsernes stilling indenfor folkekirken på forskellig måde, og jeg erkender, at der er mange problemer, som det vil være betimeligt at tage op til behandling ved passende lejlighed, idet jeg dog må gå ud fra, at man ved løsningen af disse spørgsmål tortsetter den kirkelige frihedslinie, som har været fulgt i de sidste 100 år, siden vi fik grundloven af 5. juni 1849.

Det giver mig anledning til i denne forbindelse at sige til det ærede medlem hr. Krarup, at jeg vil meget anbefale det ærede medlem hr. Krarup at være lidt mere varsom med at give rigsdagens kirkepolitiske ordførere karakter, for det er noget vanskeligt at bedømme andre menneskers åndelige egenskaber, de er måske endogså mere værdifulde end kritikerens — vi ved det

ikke. Jeg ved i hvert fald for mit eget personlige vedkommende, at jeg skal vel vogte mig for at begynde at kritisere eller karakterisere mine medmennesker for deres åndelige stade, enten det vedrører den kristne tro eller ikke. Jeg må gå ud fra, at de politiske partiordførere, som tager del i forhandlingerne her om disse meget vigtige spørgsmål, handler ud fra deres inderste hjertens overbevisning, og det er der ingen andre, der har ret til at blande sig i.

For mig personlig gælder det om at sikre den frihedslinie, der som sagt altid har kendetegnet den danske rigsdag, lige siden vi fik grundloven af 5. juni 1849. Jeg må i denne forbindelse minde om den lovgivning, der har fundet sted, og jeg kunne ganske kort nævne nogle få af disse love, først og fremmest loven om sognebåndsløsning, loven om valgmenigheder, loven om kirkers brug, og jeg kan for den sags skyld også tilføje den såkaldte Arboe-Rasmussenske afgørelse, som i sin tid åbnede en ventil for, at denne frihedslovgivning kunne føres videre. Det vil med andre ord sige, at hver gang der opstod ligesom en spænding indenfor den danske folkekirke, så åbnede man en ventil, sådan at denne frihedslovgivning kunne fortsættes. Jeg føler mig overbevist om, at netop denne frihedslovgivning, som har sat sig disse smukke blomster i de forskellige love, jeg her har nævnt, har været af den allerstørste betydning for menighedslivet her i Danmark, og det er mit håb og min tro, at denne udvikling også vil fortsætte i fremtiden; at den vil have den største betydning for den kristne menighed her i Danmark, det nærer jeg for mit personlige vedkommende ikke den allermindste tvivl om.

Derfor er jeg også afgjort modstander af den tankegang, som det ærede medlem gav udtryk for, når han talte om menighedsrådenes opfattelse, at man også skulle høre, hvad de mente om forskellige kirkepolitiske spørgsmål, eller biskoppernes opfattelse; det ærede medlem talte også om præsteforeningen. Jeg vil gerne heroverfor sige, at efter min opfattelse er der ingen af disse organisationer, der har krav på at blive betegnet som kirkenes røst. Det har altid været det bedste for den kirkelige frihedslovgivning, at det var den bekendelsesløse, danske rigsdag, som varetog denne frihedslovgivning, og den har gjort det på en måde, som menighedslivet i Danmark kan være tjent med. Det forekommer mig, at hvis vi skulle få en slags overbygning over disse ting, som her er nævnt, ville det blive meget, meget